

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71

E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk

Hjemmeside: <http://lakshmi.adr.dk>

Girokonto: 314-1861

LAKSHMI ASHRAM NYT

Januar 2003

Kære venner!

Først ønskes alle et rigtig godt nytår fra Lakshmi Ashram og undertegnede, og der nu igen nyt dernedefra i **SANCHAR 91**, der indeholder følgende:

- Det er meningsfuldt at tænke sig om, af Neema Vaishnava
- Indsats for at skabe variation i de indkomstskabende aktiviteter, af Parvati Goswami
- Swawalamban Divas, af Nandi Bisht – 9. klasse
- Min historie, af Saraswati Koranga – 10. klasse
- Indtryk af arbejdet i vores gaushala, af Bimla Pandey

Den sidste af artiklerne: "Indtryk af arbejdet i vores gaushala" er oversat af Ruth Sillemann, der har tilbudt at hjælpe mig i arbejdet. Jeg glæder mig til samarbejdet. De fleste af billederne er sendt her-til fra David, og de er fra november 2002.

David skriver, at de er ved at få installeret en computer på Lakshmi Ashram, så måske varer det ikke så længe, før vi kan være direkte i forbindelse med dem via nettet. David har selv en e-mail-adresse, som han kan checke i Kausani. Lakshmi Ashram deltager i øvrigt i et internationalt vejrpogram via nettet i februar og marts. Vejrmaalinger skal indsendes hver dag i en bestemt periode. Formentlig er der også en klasse på min skole i Glostrup, der deltager.

Tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb - store som små - er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, landsbyarbejde og meget andet. Jeg beder jer stadig om at sende ekstra penge pga. stigning i de daglige udgifter. Jeg benytter de gamle girokort med fortrykt sponsor-bidrag, indtil de er opbrugt, men se det rigtige beløb her i rammen.

Sponsorship:	
pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	600 kr.
pr. år	1800 kr.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 91

Det er meningsfuldt at tænke sig om Af Neema Vaishnava

I slutningen af oktober 2001 befandt jeg mig pludselig helt uventet med ansvar for at være leder for Lakshmi Ashram. Jeg var uforberedt på denne opgave, for jeg så på ingen måde mig selv som egnet til denne store opgave. Men selv om jeg slet ikke ønskede det, måtte jeg påtage mig dette moralske ansvar på grund af den vanskelige situation, vi stod over for.

Jeg vil ikke nægte, at jeg var nervøs og skræmt inderst inde ved tanken om at påtage mig rollen som den ansvarlige leder i sådan en gammel, anerkendt, stor og velkendt institution. Men jeg havde også et ønske, en begejstring og en entusiasme over at kunne gøre et væsentligt stykke arbejde med hjælp og støtte fra mine kollegaer og andre erfarne og tænkende personer. Så til sidst på basis af mine egne erfaringer og tanker og med samarbejde og støtte fra alle startede jeg, og nu er der gået et helt år.

I løbet af dette år har vi gjort en fælles bestræbelse på at kende og forstå institutionens basismål, deres form og vore resurser, og derudover har vi søgt at vurdere og evaluere det hele i dybden. Samtidig tænker jeg hele tiden meget på, hvad der er den rigtige vej for vores arbejde, og jeg vil her præsentere nogle af de opfattelser, jeg er kommet frem til:

Neema Vaishnava

Lakshmi Ashram er en gammel veletableret institution, som har opnået international anerkendelse. På grund af sine holdninger og aktiviteter er institutionen meget fast etableret. Aktiviteterne kører stadig ubesværet, for der har i lang tid været en fast struktur, som giver mulighed for, at mange af aktiviteterne kører af sig selv uden behov for særlig meget mentalt og metodisk input. Lakshmi Ashram eksisterer stadig i dag, fordi dens fundament bygger på Gandhis filosofi. Det faktum, at det i stort omfang kører af sig selv, er bevis på, at det hviler på en filosofi.

Alligevel føler jeg, når jeg personligt evaluerer det, at selv om fundamentet er fast forankret i filosofien, betyder det ikke, at de fortsatte aktiviteter altid bliver udført gennemtænkt. Der er stor forskel på aktiviteter, som til stadighed udføres inden for faste rammer, og det at arbejde konstant på en fornuftig og tankefuld måde. Jeg ser en fare i blot at tillade aktiviteter at fortsætte på en ugenomtænkt ensformig måde. Faktisk sniger sløvheden sig ind, hvormed jeg mener, at man udfører opgaver uden at tænke, uden at involvere sjælen og intellektet. Ved at bruge sjæl og intellekt forudsætter jeg en handling udført efter omhyggelig overvejelse og forståelse, en handling der altid er grundfæstet i tænkning. Som mennesker er det essentielt, at vi arbejder på ovennævnte måde, for når vore aktiviteter er baseret på tanke og bevidsthed/forståelse, får de effekt og indflydelse. På samme måde har ugenomtænkte aktiviteter også deres egen effekt og indflydelse. Ved

at erkende dette skulle vi bestræbe os på, at enhver aktivitet grundlægges i tænkning, for effekten og indflydelsen vil da være signifikant.

Hvor som helst aktiviteterne er begyndt at mangle liv, må der således bremses op for at give mulighed for selvanalyse og endnu engang få dem grundfæstet i tanken, før de startes igen. Vi må til stadighed gøre os anstrengelser for frembringe modenhed og udvikling i vores tanker og forståelse. Det bliver mere fornuftigt og væsentligt, når det er baseret på en gennemtænkt struktur. Tankernes struktur kan variere alt efter sted, tid og betingelser; det vil sige, at forandringen er i sin rette natur.

Jeg tror fuldt og fast på, at vi i helheden i nutidens kontekst må tage formålet med institutionens aktiviteter op til grundig og fornyet overvejelse og ligeledes diskutere retningen og resurserne nøje. Derfor må vi oprigtigt forstå hensigten med Gandhis filosofi. Ved at gøre det vil vi blive klar over, hvad der er behov for i dag. Slev om nutidens kontekst udfordrer fastholdelsen af Gandhis livssyn og livsstil, er der dog intet andet, der kan skabe en farbar vej.

Indsats for at skabe variation i de indkomstskabende aktiviteter

Af Parvati Goswami

Parvati Goswami

Vores ashram er en speciel skole, hvor der ved siden af de boglige studier også bliver undervist i håndværk. For at kunne undervise i disse håndværk har vi et værksted – Udyogshala, hvor vores elever gennem praktisk arbejde lærer disse nye færdigheder.

Mål for 2002:

Vores primære mål for dette år var, at vi gennem forskellige nye træningsprogrammer ville blive i stand til at skaffe en lille indtægt for ashrammen. Med dette in mente har vi i år ved siden af vores traditionelle igangværende programmer med spinning og vævning indbygget programmer med syning, maskinskrivning, fremstilling af agarbatti (røgelsespinde) og lykønskingskort samt salg af gurkemeje.

Præstationen:

1. Agarbatti.

Eleverne var meget ivrige efter at fremstille agarbatti – røgelsespinde, og det var noget helt nyt for dem, og derfor viste de en særdeles stor interesse. For at kunne starte denne aktivitet måtte vi bruge 1.300 rupees (ca. 230 kr.) til råmaterialer, og hidtil har børnene ved deres indsats produceret røgelsespinde til en værdi af 3.000 rupees (ca. 540 kr.). De har gjort sig megen umage med dette arbejde, som helt bliver udført ved håndkraft, og hver røgelsespind bliver rullet enkeltvis.

Urmila Bisht

2. Gurkemeje.

I år oplevede vi, at der blev arbejdet hårdt på terrasserne for at dyrke gurkemeje, og alle anstrengelserne betalte sig i en sådan grad, at vi efter at have forsynet ashram-køkkenet med det årlige kvantum af gurkemeje havde et overskud på 50 kg, som blev solgt og gav en indkomst på 3.000 rupees (ca. 540 kr.). Både medarbejdere og elever viste stor interesse og begejstring for dette arbejde. Børnene fik en større forståelse for sammenhængen mellem mennesket og naturen. De kom til at forstå, hvordan det er naturen alene, der kan give os økonomisk styrke.

Parvati Kaira (medarbejder), Manju og Surja fra 6. klasse

3. Syning.

I år havde vi arrangeret for de ældste elever, at de i en måned kunne få et særligt tilrettelagt kursus i syning og skrædderarbejde. De deltog med stor iver og fik lært at klippe og sy deres eget tøj.

4. Maskinskrivning.

Mange af de ældste elever ønskede selv at lære at skrive på maskine, så det fik de mulighed for at få træning i.

5. Spinding og vævning.

I vores traditionelle arbejde med spinding og vævning gjorde vi nogle nye bestræbelser i år. Vi satte os det mål, at alle skulle deltage i et gruppe-spindekursus, og at alle skulle forsøge at spinde nok garn til mindst én sweater, som de også selv skulle strikke. Vi opnåede stor succes med dette, og samtidig bragte det fornyelse og et frisk pust til vores kurser.

En masse tid, energi og hårdt arbejde var nødvendigt for at planlægge alle disse aktiviteter. Mange diskussioner og forberedelser havde fundet sted i det foregående år.

Vi har rigtig mange ideer for Udyogshala i det kommende år. Mens vi vil fortsætte de igangværende programmer, tænker vi også alvorligt på at fremstille krydderier til markedet ved at bruge lokalt dyrkede planter som f.eks. ingefær og også på at starte et bageri, idet vi er blevet inspireret af succesen af sådanne foretagender hos SIDH i Mussoorie, hvor en tidligere ashram-elev, Sushma, har et ledende ansvar. Vi planlægger at nyde godt af deres erfaringer og støtte og vil bruge nogle penge fra Lakshmi Ashrams Venner til de nødvendige remedier som f.eks. kværne til krydderierne. Vi er også ivrige efter at investere i nogle nye vævestole som erstatning for de eksisterende, som har været i brug i over tredive år, og som nu ikke mere kan repareres.

Følgende essay, skrevet af Nandi Bisht, elev i 9. klasse, fortæller om højtideligholdelse af d. 5. december for at markere grundlæggelsen af Lakshmi Ashram af Sarala Behn den 5. december 1946. Hindi ordet "Swawalamban" betyder "Selvforsyning", i blot i den økonomiske betydning, men ligeledes i en kontekst af tro og holdning.

“Swawalamban Divas”

Af Nandi Bisht

“Swawalamban” er både et helligt og et meget stort ord, som betyder: “At være i enhver mulig betydning selvstændig, selvforsynende, at benytte de ting der er blevet produceret af en selv, at producere via ens egne anstrengelser sine egne fornødenheder.” Det er, hvad vi mener med “Swawalamban”.

“Swawalamban” må ikke kun være et ord, men det er vigtigt, at vi kan realisere det i praksis i vores liv. I sin bestræbelse på at gøre det til praksis grundlagde nu afdøde Sarala Behn Lakshmi Ashram (Kasturba Mahila Utthan Mandal) den 5. december 1946. Hun gav denne dag navnet “Swawalamban Divas”. Og lige fra dengang og til nu har vi fejret denne dag. I år højtideligholdt vi også alle sammen dagen. Sammenlignet med foregående år var der nogle specielle indslag. Alle eleverne besluttede sammen, hvordan det hele skulle foregå, hvad der skulle ske ved den lejlighed, og sammen forberedte vi programmet.

I år lavede alle eleverne nogle magasiner, dvs. hver klasse lavede sit eget blad, der hver havde sit eget navn. Alle og enhver gav udtryk for egne tanker og gjorde sig i det hele taget meget umage med også at dekorere magasinerne med smukke billeder. Vi kunne virkelig godt lide at lave dette, og samtidig forøgede vi vores viden og styrkede vores selvtillid.

Ud over alt det lavede vi sammen en udstilling med ting, der er produceret i ashrammen, inklusiv frugt og grønsager fra vores have; tæpper, løbere, sweatere, uldgarn og råuld fra Udyogshala (værkstedet). Der var også frakker syet af eleverne. Alle, store som små, deltog, og således nød vi dagen i fulde drag. Der var også nogle gæster til stede, som gjorde, at dagen blev endnu bedre og mere spændende.

I år, takket være alles utrættelige indsats, blev “Swawalamban Divas” fejret med stor succes.

“Hundreder af respektfulde hilsener til vores ærede Sarala Behn Ji!”

Saraswati er en af vores ældste elever, der nu går i 10. klasse, en kvik elev, som har været her, siden hendes mor bragte hende hertil, da hun ikke var ret gammel. I adskillige år var der ingen kontakt med moderen, og vi havde overhovedet ikke nogen ide om, hvor hun kom fra, eller hvor hun nu boede. Så pludselig en dag ankom hun til Kausani og fandt vejen til ashrammen. Hun boede sammen med en familie nær Mukteswar, hvor hun passede sin søn. Nu blev Saraswati endelig til sidst genforenet med sin mor, og igen havde hun et hjem at tage til i den lange vinterferie, som hun i adskillige år havde tilbragt på ashrammen.

Min historie

Af Saraswati Koranga – 10. klasse

Jeg ved ikke hvem, der fortalte min mor om ashrammen. Men hun bragte mig i hvert fald hertil en dag. Jeg lagde mærke til, at ashrammen var forskellig fra andre skoler. Alle pigerne både boede her og gik i skole her. Fra den dag begyndte jeg på mit nye liv. Fra morgen til aften hjalp jeg de ældre piger med ethvert lille job, som jeg kunne magte. Da jeg var lille, var jeg temmelig uartig. Jeg plejede at løbe efter folk for at drille dem. Samtidig startede jeg på mine studier, og på den måde har min udvikling hele tiden gået fremad. Jeg deltager i alt arbejdet på ashrammen, og jeg fortsætter med at lære mere og mere. Jeg er meget glad for at være her. Lige nu går jeg i 10. klasse, og indtil nu har jeg klaret mine studier.

I fremtiden ønsker jeg at leve og arbejde her. Jeg synes, at ligesom vi – sammen med de boglige studier – har lært mange andre aktiviteter, skal vi på samme måde undervise den kommende generation, både akademisk og praktisk, så at de også bliver i stand til at stå på egne ben, og hvor de end må komme hen, at arbejde godt og på den måde skabe en lykkelig fremtid for dem selv. Det er mine tanker om fremtiden.

På Lakshmi Ashram og i de mange små landsbyer i Kumaon spiller navnlig en bygning, gaushala'en (kombineret kostald og mejeri) en vigtig rolle. At drive landbrug i bjergene ville næsten være en umulig opgave uden gødning fra køerne. Jordens frugtbarhed sikrer vi med kompost fra denne gaushala.

Vi har ikke før i "Sanchar" beskrevet, hvad pasningen af vores gaushala egentlig indebærer. For tiden er det de to medarbejdere Indira Behn og Bimla Pandey, der står for arbejdet. Siden sin ankomst til ashrammen i begyndelsen af firserne har Indira været den ansvarlige. Hun har for nylig fået en kollega, Bimla Pandey, som kom til ashrammen, efter at hun var blevet forladt af sin mand, som hun var blevet gift med som helt ung.

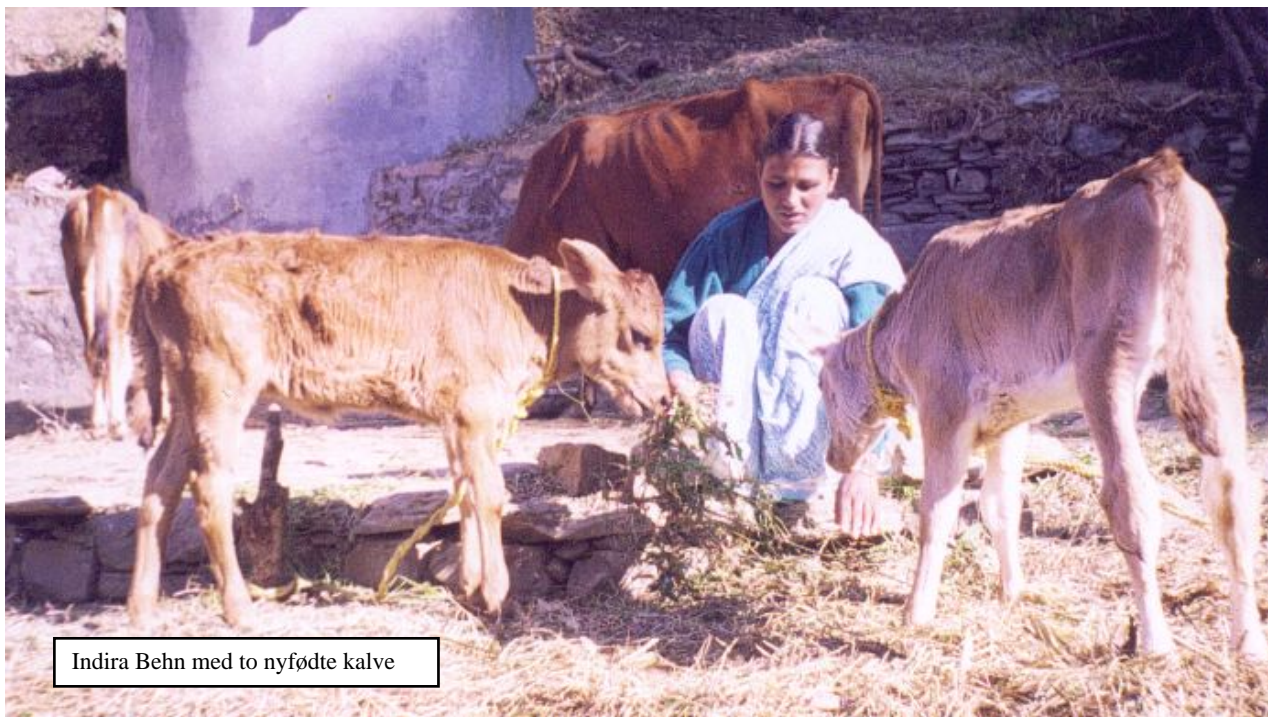
Begge kvinder er meget optaget af deres arbejde, og i sin artikel vil Bimla fortælle om det daglige arbejde. Hun blev meget glad over at blive spurgt, om hun ville komme med sit bidrag til "Sanchar".

Indtryk fra arbejdet i vores gaushala

Af Bimla Pandey

Vi er to kvinder der sørger for vores gaushala, Indira og jeg, Bimla. Vi står op kl. fem om morgenen, og kvart i seks går vi hen og malker køerne. For tiden har vi elleve kreaturer, inklusive

tre køer, der lige har født. Køerne giver os ca. tolv liter mælk om morgenen og ni liter om aftenen. Alt i alt får ashram-køkkenet 21 liter mælk om dagen. Eleverne hjælper os godt gennem dagen. Om morgenen muger to elever ud i kostalden, en blander gødning i vores biogas-anlæg, fem elever skærer græs, mens to andre går med køerne op i skoven. Alle arbejder til kl. elleve om formiddagen på nær de to elever, der går i skoven med køerne. De kommer hjem ved tolvtiden, så de kan nå frokosten.

Indira Behn med to nyfødte kalve

Hen imod aften ankommer en af hold-lederne med sit hold efter at have arbejdet i markerne. De giver køerne vand og renses ud i deres indhegning. Fem piger, en fra hver af klasserne, skærer friskt græs til dyrene. Eleverne er os til stor hjælp, for vi har rigeligt at se til. Som før nævnt er vi to, der har ansvaret for gaushala'en, og derudover skal vi passe græsmarken inden for vores gamle aflukke og sørge for det nye skovområde, som vi lige har overtaget. Hele dagen er vi travlt beskæftiget med det nye område, men vi har det dejligt sammen, og vi støtter hinanden.

Jeg tror, at vi året igennem ville kunne få alt vores foder fra græsmarkerne, bare de blev passet ordentligt. Tornebuskene skal skæres væk, planter der ikke gavner skal fjernes, og der skal rives i fyrrenålene. Vi har arbejdet hen imod dette mål, men har alligevel manglet foder. Enten bestiller vi hvede, eller vi køber hør i landsbyen. I år var foder et stort problem, og vi blev nødt til at købe hør for 1.080,- rupees. Og tilmed måtte vi bestille fire store sække halm. Vi måtte skære en del af de grønne grene fra vores egetræer af til foder.

Nær ashrammen og på vores græsmarker har vi træer, der egner sig til foder. De indiske navne er Timil, Bhekul, Banj (eg), Kweral og banan blade. Desværre har vi ikke så mange af disse træer, men vi har til gengæld mange køer. Vi har derfor brug for flere træer, der egner sig til foder.

Forskellen på at passe små køer og små børn er ikke så stor, begge dele kræver megen omhu. Vi har travlt fra solopgang til solnedgang. Da vi begyndte oprydningsarbejdet på græsmarkerne, fik vi stor hjælp af både yngre og ældre elever og medarbejdere. I år har arbejdet med at rydde skovområdet

krævet megen energi. Vi har plantet egestiklinger, Rambans (sisal), bambus, Kaner, Aprilia, etc. Alle har vi knoklet for det fælles bedste. Vi har indhegnet det nye område med wire, rensset underskoven, gravet marker og fjernet græs.

Siden 15. august har arbejderne arbejdet i den nye indhegning, dog uden at kunne fremvise de store resultater. Det er svært at sige, hvor meget arbejde de har lavet, og hvor mange pauser de har taget!
- Måske mindre arbejde og flere pauser!!

I år fik vi fjorten høstakke ud af høsten. Hvad mere kan jeg sige om fremtiden? Med andres hjælp og råd vil jeg gøre mit allerbedste.